

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **Vegas Royal s.r.o.**, IČ 07576650, Jánské náměstí 266/6, 350 02 Cheb,
zastoupeného Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem,
Divadelní 4, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Karlovarský kraj**, IČ 72080043, Krymská 2a,
360 01 Karlovy Vary,

o žalobě ze dne 14. 3. 2021 na ochranu před nečinností správního orgánu,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci žalobcova přiznání k dani z přidané hodnoty ze dne 18. 12. 2020 za zdaňovací období leden 2020 ve lhůtě do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci žalobcova přiznání k dani z přidané hodnoty ze dne 18. 12. 2020 za zdaňovací období únor 2020 ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci žalobcova dodatečného přiznání k dani z přidané hodnoty ze dne 18. 12. 2020 za zdaňovací období březen 2020 ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Radka Lančíka, daňového poradce.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 3. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat a zaslat žalobci stejnopis platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2020 a únor 2020 a dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2020.
2. Daňové řízení je upraveno zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Problematika daně z přidané hodnoty je upravena zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“ nebo „ZDPH“).

[II] Žaloba

3. Žalobce připomněl, že sděleními ze dne 18. 1. 2021 [jakožto odpověďmi na výzvy žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č.j. 9257/21/2403-50522-403394 (za měsíc leden 2020), ze dne 11. 1. 2021, č.j. 9308/21/2403-50522-403394 (za měsíc únor 2020), a ze dne 11. 1. 2021, č.j. 9362/21/2403-50522-403394 (za měsíc březen 2020)] požadoval po žalovaném zaslání stejnopisu platebního výměru na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období ledna 2020, února 2020, a dodatečného platebního výměru na DPH za zdaňovací období března 2020.
4. Od žalovaného obdržel vyrozumění ze dne 4. 2. 2021, č.j. 77100/21/2403-50522-403394 (za leden 2020), ze dne 4. 2. 2021, č.j. 77916/21/2403-50522-403394 (za únor 2020), a ze dne 4. 2. 2020, č.j. 77920/21/2403-50522-403394 (za březen 2020), že podání daňového přiznání k DPH za zdaňovací období leden 2020, únor 2020 a dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období březen 2020 se stalo neúčinným. V uvedených daňových přiznáních byl žalobce označen za plátce daně z přidané hodnoty, nicméně z údajů založených ve spise žalovaný zjistil, že žalobce je registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty až od 18. 3. 2020. S tím žalobce nesouhlasil a dne 4. 2. 2021 učinil k Odvolacímu finančnímu ředitelství podnět na ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu, ve kterém uvedl následující skutečnosti.
5. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č.j. 216574/20/2403-00510-402008, byl žalobce registrován plátcem daně z přidané hodnoty od 18. 3. 2020. Žalovaný však tímto rozhodnutím nesprávně zaregistroval žalobce plátcem daně z přidané hodnoty až od 18. 3. 2020, poněvadž pominul, že plátcem daně z přidané hodnoty je od 1. 1. 2020 z důvodu překročení obrátu 1 000 000 Kč dne 30. 11. 2019. Žalovaný přehlédl překročení obrátu 1 000 000 Kč k 30. 11. 2019 z činností dle podnájemní smlouvy mezi Vegas Royal s.r.o. a Victoria – Tip, a.s., a smlouvy o společnosti mezi Victoria – Tip, a.s. a Vegas Royal s.r.o. Žalobce se stal plátcem daně z přidané hodnoty dle svého názoru od 1. 1. 2020. Z toho

důvodu podal žalobce řádná přiznání k dani z přidané hodnoty za leden 2020, únor 2020 a dodatečné přiznání k DPH za březen 2020.

6. Žalovaný na to zaslal výzvy (k odstranění vad podání spočívající v nejasnosti označení plátce daně) ze dne 11. 1. 2021, č.j. 9257/21/2403-50522-403394 (za měsíc leden 2020), č.j. 9308/21/2403-50522-403394 (za měsíc únor 2020, a č.j. 9362/21/2403-50522-403394 (za měsíc březen 2020).
7. Žalobce v odpovědi ze dne 18. 1. 2021 k těmto výzvám uvedl, že v uvedených přiznáních byl správně uveden údaj „*plátce daně § 6 až § 6f*“, správně bylo uvedeno zdaňovací období „1. 2020“, „2. 2020“, a „3. 2020“, nejedná se o osobu identifikovanou k dani podle § 6h zákona o DPH, a proto nejsou vyplněny údaje „*za období od – do*“.
8. Jakkoliv je žalobce registrován jako osoba identifikovaná k dani, žalovaný přehlédl překročení obrátu 1 000 000 Kč k 30. 11. 2019 a od 1. 1. 2020 je žalobce plátcem daně z přidané hodnoty. Logicky tedy žalobce reagoval tak, že v uvedených přiznáních byl správně uveden údaj „*plátce daně § 6 až § 6f*“ a správně byla uvedena zdaňovací období leden – březen 2020.
9. Přestože žalobce v odpovědi ze dne 18. 1. 2021 odstranil vady podání, žalovaný ve vyrozuměních ze dne 4. 2. 2021, č.j. 77100/21/2403-50522-403394 (za leden 2020), č.j. 77916/21/2403-50522-403394 (za únor 2020), a č.j. 77920/21/2403-50522-403394 (za březen 2020), vyslovil neúčinnost podání. Tento postup ale nebyl správný. Žalovaným vytýkaná vada nebyla formálního rázu, nýbrž obsahového rázu. Proto po odpovědi ze dne 18. 1. 2021 neměl žalovaný vyslovit neúčinnost rozhodnutí, nýbrž měl pokračovat ve vyjasnění vady obsahového rázu o tom, zda je žalobce plátcem daně z přidané hodnoty od 1. 1. 2020 nebo až od 18. 3. 2020. Žalovaný však nic takového neudělal a situaci odbyl vyslovením neúčinnosti rozhodnutí. Takový postup žalovaného je nesprávný, což dosvědčují i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č.j. 3 Afs 56/2015-19; ze dne 22. 10. 2015, č.j. 2 Afs 63/2015-23, ze dne 30. 9. 2015, č.j. 4 Afs 140/2015-29 a č.j. 1 Afs 53/2015-29.
10. Žalovaný obrat z obou uvedených smluv posoudil jako tržby osvobozené podle § 60 zákona o DPH a toto uvedl v úředním záznamu ze dne 3. 12. 2020, č.j. 989138/20/2403-00510-402008. Toto posouzení ale rovněž není správné. Důvody vedoucí žalobce k tomuto závěru jsou v žalobě blíže uvedeny, pro tuto věc jsou však dále irelevantní, a proto je zde soud blíže nerozvádí.
11. Posouzení provedené žalovaným v úředním záznamu ze dne 3. 12. 2020, č.j. 989138/20/2403-00510-402008, s výsledkem, že činnosti provozované žalobcem pro společnost Victoria – Tip, a.s. jsou osvobozené podle § 60 ZDPH, je značně odbyté. Činnost z podnájemní smlouvy mezi Vegas Royal s.r.o. a Victoria – Tip, a.s. neodpovídá zabránění a užívání nemovitosti výlučně jako vlastníka, takže nemůže být osvobozena od daně z přidané hodnoty podle § 56a zákona o DPH. Činnost ze smlouvy o společnosti mezi Victoria – Tip, a.s. a Vegas Royal s.r.o. není provozováním kasina, nýbrž službou související s provozováním kasina, takže ani ta nemůže být osvobozena od daně z přidané hodnoty podle § 60 ZDPH. Protože tržby z obou uvedených smluv podléhají dani z

přidané hodnoty na výstupu, k 30. 11. 2019 překročil žalobce obrát 1 000 000 Kč a od 1. 1. 2020 se stal plátcem daně z přidané hodnoty, a nikoliv až od 18. 3. 2020.

12. Odvolací finanční ředitelství vyrozuměním ze dne 9. 3. 2021, č. j. 8770/21/5100-41451-711763, odložilo žalobcův podnět na ochranu před nečinností ze dne 4. 2. 2021 jako nedůvodný.
13. Důvodem odložení bylo, že žalovaný nebyl nečinný, neboť nebyl oprávněn vydat požadované platební výměry na DPH za zdaňovací období leden 2020, únor 2020 a dodatečný platební výměr za zdaňovací období březen 2020, poněvadž daňová přiznání a dodatečné daňové přiznání se staly neúčinnými. Pro vydání platebního a dodatečného platebního výměru není stanovena zákonná ani obvyklá lhůta. V režimu § 38 daňového řádu lze řešit pouze procesní aktivitu žalovaného v mezích daného postupu nebo řízení, nikoli věcnou stránku úkonů – tj. situaci, kdy žalovaný provádí určité úkony, které ale žalobce nepovažuje za správné a požaduje, aby žalovaný činil úkony jiné.
14. Žalobce s tímto tvrzením Odvolacího finančního ředitelství nesouhlasil.
15. Podle § 140 odst. 3 a § 144 odst. 3 daňového řádu měl žalovaný vydat platební výměr a dodatečný platební výměr do 30 dnů ode dne, kdy obdržel žalobcovu žádost. Není proto pravda, že pro vydání platebního a dodatečného platebního výměru není stanovena zákonná ani obvyklá lhůta.
16. Žalovaný neměl ve vyrozuměních ze dne 4. 2. 2021, č.j. 77100/21/2403-50522-403394 (za leden 2020), č.j. 77916/21/2403-50522-403394 (za únor 2020), a č.j. 77920/21/2403-50522-403394 (za březen 2020), vyslovit neúčinnost žalobcových podání, protože žalobce v odpovědi ze dne 18. 1. 2021 odstranil vady podání, neboť vysvětlil, proč se v jeho případě nejedná o osobu identifikovanou k dani podle § 6h ZDPH. Žalovaným vytykána vada formálního rázu tak byla odstraněna.
17. Pokud žalovaný požadoval odstranění vady obsahového rázu, měl zvolit postup k odstranění pochybností a řešit žalobcovo plátcovství k dani z přidané hodnoty buď od 1. 1. 2020 anebo od 18. 3. 2020. Odvolací finanční ředitelství toto přešlo absolutně bez povšimnutí [srov. již výše uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž se podává: *„Za situace, kdy z reakce žalobce na výzvu stěžovatele byly zcela zjevné pochybnosti o statusu žalobce ve vztahu k plátcovství DPH, bylo na stěžovateli, aby učinil kroky k odstranění těchto pochybností. Lze souhlasit se závěry krajského soudu v tom, že otázka plátcovství byla ve věci otázkou předběžnou ve smyslu § 99 daňového řádu. K závěru o neúčinnosti daňových přiznání žalobce nebylo možno dojít bez dalšího, tedy bez vyřešení otázky statusu žalobce jakožto daňového subjektu. Nebyl tudíž správný postup stěžovatele, který při vědomosti pochybností o statusu plátcovství žalobce vyhodnotil jeho daňové přiznání k DPH za předmětné zdaňovací období jako neúčinné. (...) Je nepochybné, že stěžovatel v pozici správce daně si v okamžiku vyřešení předběžné otázky musel být vědom požadavku žalobce na vydání platebního výměru za předmětné zdaňovací období. Bylo tedy na stěžovateli, aby po vyřešení předběžné otázky statusu žalobce postupoval bez průtahů v řízení o jeho daňovém přiznání; měl uvážit, zda má shromážděny potřebné podklady pro vydání platebního výměru, a v tom případě jej bez zbytečného odkladu ve smyslu § 139 a § 140 daňového řádu vydat a následně též zaslat žalobci,*

nebo při splnění zákonných podmínek v obvyklé lhůtě činit kroky dle § 89 a § 90 daňového řádu k odstranění pochybností o daňové povinnosti žalobce.“].

18. Odvolací finanční ředitelství sice tvrdí, že daňová přiznání a dodatečné daňové přiznání se staly neúčinnými a v režimu § 38 daňového řádu nelze řešit věcnou stránku úkonů, nicméně kdyby žalovaný postupoval v duchu citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, nemohl by žalovaný vyslovit neúčinnost podaných daňových přiznání a dodatečného daňového přiznání a v rámci postupu k odstranění pochybností by řešil žalobcovo plátcovství k dani z přidané hodnoty od 1. 1. 2020 nebo od 18. 3. 2020. Nemají proto pravdu žalovaný a Odvolací finanční ředitelství, že daňová přiznání za zdaňovací období leden 2020 a únor 2020 a dodatečné daňové přiznání za březen 2020 žalobce v odpovědi ze dne 18. 1. 2021 nedoplnil. Žalovaným vytýkaná vada nebyla formálního rázu, nýbrž obsahového rázu. Chtěl-li žalovaný řešit žalobcovo plátcovství k dani z přidané hodnoty od 1. 1. 2020 nebo od 18. 3. 2020, měl zahájit postup k odstranění pochybností. Odvolací finanční ředitelství nemá pravdu ani v tom, že žalovaný v posuzovaném případě nebyl nečinný a daňová přiznání za zdaňovací období leden 2020, únor 2020 a dodatečné daňové přiznání za březen 2020 uzavřel s tím, že se staly neúčinnými.
19. Pokud žalovaný trval na tom, že žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty od 1. 1. 2020, ale od 18. 3. 2020, neměl zaslat vyrozumění o neúčinnosti podání, nýbrž měl zahájit postup k odstranění pochybností. Vzhledem k tomu, že žalovaný postup k odstranění pochybností nezačal, jsou vydaná vyrozumění ze dne 4. 2. 2021 nezákonná. Jestliže za této situace žalobce v odpovědi ze dne 18. 1. 2021 požadoval zaslání stejnopisu platebních výměrů a dodatečného platebního výměru a žalovaný tak neučinil, tak vytýkaná nečinnost žalovaného tu je (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2015, č.j. 29 A 82/2013-130, a č.j. 29 A 90/2014-48, ze dne 28. 5. 2019, č.j. 29 A 5/2015-48, a ze dne 29. 1. 2015, č.j. 29 A 61/2014-59, z nichž se podává: *„Nutno však mít za to, že v případě, kdy daňový subjekt na výzvu správce daně zareagoval vyjádřením nesouhlasu ohledně otázky svého plátcovství, nebylo možné shledat podané daňové přiznání neúčinným dle § 74 odst. 3 daňového řádu. Ostatně čistě logicky vzato, žalobce na výzvu správce daně odpověděl dostatečným způsobem – uvedl, že daňové přiznání podal jako plátce a opakovaně vymezil zdaňovací období, za něž přiznání podal. Skutečnost, že na tuto výzvu neodpověděl způsobem, jaký si správce daně představoval, nelze hodnotit jako důvod pro automatickou aplikaci institutu neúčinnosti podání. S tímto procesním nástrojem by měl správce daně nakládat s náležitou opatrností, neboť jím může vážně zasáhnout do práv a povinností osob zúčastněných na správě daní. Tato zdrženlivost je pak namísto zejména při posuzování náležitostí podání, jimiž dochází k zahájení řízení. Takovým podáním je samozřejmě i daňové přiznání. V nyní souzené věci se samozřejmě jedná o poměrně specifické skutkové okolnosti. Na druhou stranu si však nelze nepovšimnout poměrně nevstřícného přístupu správce daně vůči daňovému subjektu. Žalobcem podané daňové přiznání se nestalo neúčinným dle § 74 odst. 3 daňového řádu. Vzhledem k tomu soud dospěl k závěru, že podaným daňovým přiznáním bylo zahájeno vyměřovací řízení ohledně žalobcovy DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013, které dosud nebylo zákonným způsobem ukončeno. V tomto řízení je tak nutno správce daně považovat za nečinného.“).*

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 4. 2021, kde nejprve shrnul hlavní argumenty žaloby a popsal průběh dosavadního řízení. Z přehledu úkonů na straně žalobce i žalovaného je zcela zřejmé, že žalobce byl na základě pravomocného rozhodnutí registrován jako plátce DPH až ode dne 18. 3. 2020, nikoliv ode dne 1. 1. 2020, jak se mylně domnívá. Správce daně tak nemohl být nečinný, protože nebyl oprávněn vydat požadované platební výměry na DPH za předmětná zdaňovací období, neboť podání označená jako řádná daňová přiznání k DPH za zdaňovací období leden a únor 2020 a dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období březen 2020 se stala neúčinná, a ve věci tak již neprobíhala (a neprobíhají) nalézací řízení.
21. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že pro vydání platebního či dodatečného platebního výměru (resp. pro pravomocné stanovení daně prostřednictvím rozhodnutí označeného jako dodatečný/platební výměr) není stanovena zákonná ani obvyklá lhůta. Daňovým řádem je v § 148 určena pouze prekluzivní lhůta pro stanovení daně v délce tří let daňového řádu, přičemž jejím uplynutím však již nelze daň vyměřit. Žalobcem argumentovaná ustanovení § 140 odst. 3 a § 144 odst. 3 daňového řádu hovoří o povinnosti vydat stejnopis dodatečného/platebního výměru ve lhůtě 30 dní ode dne podání žádosti. Předpokladem však je, což vyplývá již ze samotného pojmu „stejnopis“, že již existuje (nebo bude existovat, pokud je žádáno před vyměřením) originál (prvopis), což v tomto případě zcela rozhodně (s odkazem na zde popsané skutečnosti podepřené spisovým materiálem) nenastalo. Tato skutečnost tak není dle žalovaného relevantní.
22. Stran chybně posouzených tržeb žalovaný uvedl, že datum registrace žalobce k DPH skutkově úzce souvisí s tvrzením žalobce o překročení obratu již v listopadu roku 2019, a to na základě činnosti ze Smlouvy o podnájmu prostorů sloužících k podnikání ev. č. 9768 a Smlouvy o společnosti ev. č. 1/SDR/ŽH/9768 uzavřené mezi daňovým subjektem a obchodní korporací Victoria - Tip, a.s. K hodnocení těchto dokumentů a jejich vlivu na obrat žalobce a následně pak na jeho registraci jako plátce DPH, odkázal žalovaný na stanovisko žalovaného ze dne 6. 4. 2021, č.j. 125705/21/2403-00510-401547, které bylo jako stanovisko správce daně k podnětu žalobce na přezkum rozhodnutí odesláno dne 7. 4. 2021 na OFŘ. Ke dni vyhotovení tohoto vyjádření nebylo nadřízeným správcem daně vydáno v dané věci rozhodnutí.
23. V případě argumentace žalovaného k podání žalobce ze dne 18. 1. 2021 označenému jako „*Odpověď na výzvy (...) na daň z přidané hodnoty č.j. 9257/21/2403-50522-403394 za měsíc leden 2020, 9308/21/2403-50522-403394 za měsíc únor 2020, 9362/21/2403-50522-403394 za měsíc březen*“, kterým dle žaloby měly být odstraněny vady podání, žalovaný odkázal na odůvodnění těchto výzev (č.j. 9257/21, č.j. 9308/21 a č.j. 9362/21), a též na odůvodnění vyrozumění o neúčinnosti podání označených jako řádné daňové přiznání k DPH za leden 2020 (č.j. 77100/21), únor 2020 (č.j. 77916/21) a dodatečné daňové přiznání za březen 2020 (č.j. 77920/21).
24. Žalovaný posléze doplnil, že v žádné fázi výše uvedeného procesního postupu neměl pochybnosti o skutečnosti, zda je žalobce v daný okamžik identifikovanou osobou či je registrován jako plátce DPH dle zákona o DPH. Tyto pochybnosti neměl ani sám žalobce v době, kdy bylo o jeho právech a povinnostech rozhodováno (proti takovým

rozhodnutím se neodvolal, ba mu naopak byly přiznány na základě jeho dobrovolně podané přihlášky).

25. To samozřejmě neznamená, že otázka plátcovství DPH a s tím související práva a povinnosti daňového subjektu při správě daní jsou tímto definitivně uzavřena, jejich revize je možná v souladu s právní úpravou - daňovým řádem, a to při dodržení prekluzivních lhůt. K úpravě (změně) by pak měly sloužit nástroje k tomu určené, tj. opravné (potažmo dozorčí) řádné či mimořádné opravné prostředky, za určitých podmínek ještě dodatečné daňové přiznání. Toho žalobce využil, když dne 26. 1. 2021 a dne 27. 1. 2021 učinil podnět k nadřízenému správci daně na přezkoumání rozhodnutí, kdy k rozhodnutí (nařízení či nenařízení přezkumu předmětných rozhodnutí) je příslušné Odvolací finanční ředitelství dle § 122 odst. 1 daňového řádu.
26. Požadovaný postup k odstranění pochybností zahájen nebyl a dle žalovaného k tomu ani nebyl důvod, neboť v daném případě správce daně neměl konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti či úplnosti předmětných podání nebo o jejich pravdivosti (§ 89 odst. 1 daňového řádu). Je nesprávné se domnívat, že správce daně zahájí postup k odstranění pochybností k podaným podáním v situaci, kdy nadneseně řešeno teoretické „nejasnosti“ mohou vést do oblasti registrace (pozn. zcela jiné řízení při správě daní). Tímto by de facto daňový subjekt získal další opravný prostředek, kterým by vstupoval do již pravomocně ukončeného registračního řízení.
27. Vzhledem k tomu, že daňový subjekt byl na základě rozhodnutí (č.j. 216574/20) s účinností ode dne 18. 3. 2020 registrován k DPH, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 4. 2020 a je dosud pravomocné, nebyl daňový subjekt ve zdaňovacím období leden, únor ani březen 2020 plátcem DPH dle § 6 až 6f zákona o DPH. Ačkoliv je toto rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí o zrušení registrace identifikované osoby, předmětem podnětu na přezkum, nemá tato skutečnost v současném okamžiku vliv na právní moc daných rozhodnutí.
28. Žalovaný zopakoval, že na základě výše uvedených skutečností nemohlo dojít z jeho strany k nečinnosti spočívající v nevydání a nezaslání (stejnopisu) platebního výměru na DPH za předmětná zdaňovací období, neboť žalobce nebyl v období od 1. 1. 2020 do 17. 3. 2020 plátcem DPH. Současně neexistuje žádný prvopis (originál) dodatečného/platebního výměru, na základě kterého by byl správce daně povinen vyhovět žádosti daňového subjektu.
29. Žalovaný i nadále zastával názor, že k tvrzené nečinnosti nedošlo (nedochází), jelikož řádně, zcela v souladu s právními předpisy ukončil řízení zahájená podáními označenými jako řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období leden 2020 (č.j. 1014898/20), řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2020 (č.j. 1015974/20) a dodatečné daňové přiznání za březen 2020 (č.j. 1015983/20). S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Další podání účastníků

30. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval podáními ze dne 8. 5. 2021 a 14. 5. 2021. Připomněl, že žalovaný uvedl, že dne 4. 2. 2021 vyrozuměl žalobce ve smyslu § 74 odst. 3 daňového řádu o tom, že řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za leden 2020,

únor 2020, a dodatečné daňové přiznání za březen 2020 se stala neúčinnými. Žalobce proti tomu nijak nebrojil.

31. K tomu žalobce dodal toliko, že proti samotným vyrozuměním jednak brojit nelze a jednak žalovaný ani neuvedl, jak žalobce brojit měl. V dalším pak setrval na žalobních námitkách. K věci závěrem připomněl, že současně s řádným přiznáním za leden 2020 a únor 2020 podal kontrolní hlášení za leden 2020 a únor 2020. V tomto případě žalovaný plátcovství k dani z přidané hodnoty od 1. 1. 2020 nebo od 18. 3. 2020 vyřešil předběžnou otázkou a podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil řízení ve shodě s názorem zastávaným Krajským soudem v Brně.
32. Žalovaný zvolil dvě různé cesty; u daňového přiznání šel cestou výzvy k odstranění vad podání, u kontrolního hlášení šel cestou rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobci není jasné, proč žalovaný po žalobcově odpovědi ze dne 18. 1. 2021 rovněž nezastavil řízení jako v případě kontrolních hlášení. Tím by totiž žalovaný postupoval konzistentně a logicky, a v případě řádných přiznání za leden 2020 a únor 2020 a dodatečného přiznání za březen 2020 by se nestal nečinným.
33. Podáním ze dne 14. 5. 2021 žalobce doplnil svoji žalobní argumentaci stran svého názoru, že se plátcem daně stal již od 1. 1. 2020 a připojil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2021, č.j. 15 Af 18/2018-50. V konfrontaci s tímto rozsudkem je nesprávné tvrzení žalovaného v úředním záznamu ze dne 3. 12. 2020, č.j. 989138/20/2403-00510-402008, že tržby z činností z obou uvedených smluv jsou osvobozené od DPH podle § 60 zákona o DPH.
34. K výzvě soudu žalovaný svým sdělením ze dne 7. 9. 2021, č.j. 782511/21/2400-11450-405128, uvedl, že k uvedenému dni nevydal a žalobci nezaslal platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden a únor 2020 a dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období březen 2020.

[V] Posouzení věci soudem

35. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
36. Soud rozhodl ve věci bez jednání, a to za souhlasu obou stran.
37. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s., *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.*
38. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s., *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.* Je-li žaloba nedůvodná, soud ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítne.
39. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
40. Žaloba je důvodná.

41. Stran skutkového stavu soud rekapituluje, že žalobce dne 18. 9. 2019 podal přihlášku k registraci k DPH, na základě které byl rozhodnutím ze dne 2. 10. 2010, č.j. 893493/19, registrován jako identifikovaná osoba dle § 6h zákona o DPH, a to ode dne 4. 6. 2019 (*identifikovaná osoba je speciální formou plátce DPH sloužící k tomu, aby se podnikatelé, kterým vzniká povinnost přiznat daň z nahodilých přeshraničních plnění, nemuseli nutně hned registrovat jako plnohodnotní plátcí DPH. Osoba identifikovaná k dani tak má, na rozdíl od plátce DPH, povinnost podat daňové přiznání pouze tehdy, když jí ve zdaňovacím období vznikne daňová povinnost.*).
42. Dne 3. 3. 2020 žalobce podal přihlášku k registraci k DPH, na základě které byl rozhodnutím ze dne 16. 3. 2020, č.j. 216574/20/2403-00510-402008, registrován jako plátce DPH dle § 6f odst. 1 zákona o DPH, a to ode dne 18. 3. 2020. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí neodvolal.
43. Dne 1. 10. 2020 žalobce podal návrh na obnovu řízení ve věci registrace k DPH; rozhodnutím ze dne 4. 11. 2020, č.j. 934701/20/2403-00510-402008, bylo řízení zastaveno, neboť nebyla splněna podmínka pro dodržení lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení ve smyslu § 118 odst. 2 daňového řádu [= „*Návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.*“]. Ani proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal.
44. Dne 18. 12. 2020 žalobce podal daňové přiznání za leden a únor roku 2020 a dodatečné daňové přiznání za březen roku 2020. Dne 11. 1. 2021 žalovaný výzvami č.j. 9257/21/2403-50522-403394 (leden 2020), č.j. 9308/21/2403-50522-403394 (únor 2020) a č.j. 9362/21/2403-50522-403394 (březen 2020) vyzval žalobce k odstranění vad podání spočívajících v tom, že v podaném daňovém přiznání „*bylo v kolonce ‚Plátce daně‘ křížkem potvrzeno, že přiznání podává plátce dle § 6 až 6f zákona o DPH, ačkoliv (...) daňový subjekt byl ve zdaňovacím období (...) identifikovanou osobou dle § 6h zákona o DPH.*“.
45. Žalobce na uvedené výzvy reagoval sdělením ze dne 18. 1. 2021, kde mj. konstatoval, že „*v uvedených přiznáních byl správně uveden údaj ‚plátce daně § 6 až § 6f a správně bylo uvedeno zdaňovací období ,1 2020‘, ,2 2020‘, a ,3 2020‘.*“ Dále uvedl, že „*se nejedná o osobu identifikovanou k dani podle § 6h zákona o DPH, a proto jsme nevyplnili údaje ,za období od – do‘ s tím, že ,jakkoli jsme registrovaní jako osoba identifikovaná k dani, správce daně přehlédl, že jsme k 30. 11. 2019 překročili obrát 1.000.000 Kč a od 1.1.2020 jsme se stali plátcem daně z přidané hodnoty. Logicky tedy musíme na toto reagovat tak, že v uvedených přiznáních byl správně uveden údaj ‚plátce daně § 6 až § 6f a správně bylo uvedeno zdaňovací období ,1 2020‘, ,2 2020‘ a ,3 2020‘.*“ V závěru podání sdělení žalobce žalovaného požádal o vystavení a zaslání platebních výměrů za období leden 2020, únor 2020 a dodatečného platebního výměru za březen 2020 vydaných na základě řádného, resp. dodatečného daňového přiznání.
46. Dne 26. 1. 2021 a 27. 1. 2021 pak Odvolací finanční ředitelství přijalo dvě žalobcova podání označená jako a) „*Podnět podle § 121 odst. 4 daňového řádu k přezkoumání rozhodnutí FÚ pro KK (...) ze dne 16. 3. 2020, č.j. 216574/20/2403-00510-402008*“ (= podnět k přezkoumání rozhodnutí, kterým byl žalobce registrován jako plátce DPH ode dne 18. 3. 2020), a b) „*Podnět podle § 121 odst. 4 daňového řádu k přezkoumání rozhodnutí FÚ pro KK (...) ze dne 31. 3. 2020, č.j. 334370/20/2403-00510-402808*“ (podnět k přezkoumání rozhodnutí zrušení

registrace identifikované osoby dle § 107 zákona o DPH). Oba podněty byly shledány nedůvodnými, o čemž byl žalobce informován sdělením ze dne 28. 7. 2021, č.j. 27169/21/5300-21442-713011.

47. Dne 4. 2. 2021 žalovaný vyrozuměl žalobce, a to podáními č.j. 77100/21/2403-50522-403394 (za leden 2020), č.j. 77916/21/2403-50522-403394 (za únor 2020) a č.j. 77920/21/2403-50522-403394 (za březen 2020), že podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2020 a únor 2020 a dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2020 se stalo neúčinným.
48. Dne 4. 2. 2021 žalobce uplatnil opatření proti nečinnosti žalovaného, dnem 9. 3. 2021 je pak datováno vyrozumění OFŘ o odložení podnětu na ochranu před nečinností. Dne **14. 3. 2021** byla podána žaloba.
49. Stěžejním pro rozhodnutí soudu se staly závěry vyjevené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č.j. 3 Afs 56/2015-19 (k dispozici na www.nsoud.cz). Kasační soud zde konstatoval mj. toto (zvýraznění podtržením provedl krajský soud): „(...) *Východiskem právních úvah je výklad ustanovení § 74 daňového řádu; podle § 74 odst. 1 tohoto zákona vyzve správce daně v případech, kdy má podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví. Tato výzva obsahuje poučení o následcích spojených s neodstraněním označených vad (§ 74 odst. 2 daňového řádu). Budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon (§ 74 odst. 3 daňového řádu).*

Stěžovatel v kasační stížnosti přilehavě poznamenává, že daňové řízení se člení na další dílčí řízení, a to řízení nalézací (zahrnující v sobě dále řízení vyměřovací, doměřovací a řízení o řádném opravném prostředku proti rozhodnutím v nich vydaných), řízení při placení daní (zahrnující řízení o posečkání daně, o zajištění daně, exekuční řízení a řízení o řádném opravném prostředku proti rozhodnutím v nich vydaných) a konečně řízení o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích. Není přitom pochyb o tom, že vyměřovací řízení je zahájeno na základě daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání podaného daňovým subjektem, což potvrzuje například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008-147. Ustanovení § 74 daňového řádu lze chápat jako určitou pojistku, aby k zahájení řízení, jakožto okamžiku, s nímž jsou spojeny významné procesní konsekvence, nedocházelo bez dalšího v těch případech, kdy podání daňového subjektu vykazuje natolik závažné vady, že není žádoucí, aby takové účinky vyvolávalo. K charakteru těchto vad se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013-31, v němž konstatoval, že [v]ada dle § 74 odst. 1 daňového řádu, která brání projednání podání, může spočívat též v nesrozumitelnosti či nejednoznačnosti podání pramenící z velmi zásadních a na první pohled i laikovi patrných hlubokých rozporů mezi označením podání a jeho obsahem, k čemuž však zpravidla budou muset přistoupit i další okolnosti přisvědčující této nesrozumitelnosti nebo nejednoznačnosti. Podstatné je, aby vznikaly objektivní a zásadní pochyby o vyznění podání jako celku bránící jeho projednání. K odstranění takové vady je třeba podatele vyzvat a nelze ji překlenout na základě mechanické aplikace § 70 odst. 2 daňového řádu.‘ Citované ustanovení § 70 odst. 2 daňového řádu přitom ukládá správci

daně posuzovat podání podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Nabádá-li stěžovatel k důslednému rozlišování vad formálních a obsahových s poukazem na to, že vady formální je nutno posuzovat a odstraňovat na prvním místě, pak Nejvyšší správní soud považuje především za potřebné najisto postavit, zda skutečnost, že daňové přiznání k DPH za zdaňovací období prvního čtvrtletí roku 2013 bylo podáno někým, kdo nebyl plátcem DPH (respektive, jehož registrace jako plátce DPH byla zrušena), je svým charakterem vadou formální nebo vadou obsahovou. Ačkoli Nejvyšší správní soud vnímá, že hranice mezi oběma typy vad nemusí být vždy zcela ostrá a že se dokonce obě formy vad mohou v jednotlivých případech prolínat, je v daném konkrétním případě (na rozdíl od stěžovatele) toho názoru, že výše popsany nedostatek představuje ve svých důsledcích vadu obsahovou, byť lze uznat, že se na první pohled může jevit jako vada formální. Typickým příkladem formální vady podání je nedostatečná identifikace subjektu, který jej učinil (daňový subjekt podle údajů v podání uvedených nemůže být s jistotou ztotožněn). Obdobnou povahu má též absence podpisu daňového subjektu či data, kdy bylo podání učiněno (případně uvedení data neexistujícího nebo takového, které má nastat teprve v budoucnu). Vadou tohoto typu je také podání učiněné jiným způsobem, než předepisuje zákon [na tiskopisech vydaných Ministerstvem financí nebo na tiskovém výstupu z počítače, který má údaje, obsah i uspořádání údajů shodné s tímto tiskopisem (§ 72 odst. 1 daňového řádu)]. V neposlední řadě, hovoří-li § 74 odst. 1 daňového řádu o podání, které není způsobilé k projednání nebo které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, lze do této kategorie v zásadě zařadit i situaci, kdy daňové přiznání k DPH podá někdo, kdo evidentně není ani plátcem DPH, ani osobou povinnou přiznat nebo zaplatit DPH. Společným rysem takto namátkově zmíněných formálních vad je jejich zjevnost a nekomplikovanost, která si nežadá detailní zkoumání skutkového stavu či hlubší úvahy nad relevantními ustanoveními právních předpisů. Platí tedy, že pokud musí správce daně činit k objasnění a odstranění vady složitější skutková zjištění či hlubší právní úvahy, má co do činění s vadou obsahovou, byť se na první pohled mohla jevit vadou formální.“.

50. Jak je uvedeno výše, podáním daňového přiznání standardně dochází k zahájení vyměřovacího řízení. Výjimkou jsou situace, kdy podání daňového subjektu vykazuje natolik zjevné a nekomplikované vady, že není žádoucí, aby takové účinky vyvolávalo. A právě § 74 daňového řádu je pojistkou, aby k zahájení řízení, jakožto okamžiku, s nímž jsou spojeny významné procesní konsekvence, nedocházelo bez dalšího právě v těchto případech.
51. Ve věci souzené krajským soudem, stejně jako v případě věci posuzované Nejvyšším správním soudem (a dříve Krajským soudem v Brně), byla přiznání k DPH podána na standardizovaném formuláři a všechny jejich podstatné části byly náležitě vyplněny. Bylo z nich bez pochybností zřejmé, ke kterému správci daně směřuje a kdo jej činí (identifikace daňového subjektu je provedena jménem, příjmením, sídlem i daňovým identifikačním číslem). Bez pochybností je dále zřetelný základ daně žalobkyně, vykázaná daň na výstupu, vlastní daňová povinnost a v případě daňového přiznání za měsíc leden 2020 i výše nadměrného odpočtu. I tu se jediná nejasnost, která žalovanému z předložených daňových přiznání vyvstala, týkala statusu daňového subjektu jako plátce DPH, což ostatně jednoznačně vyplývá z výzev žalovaného ze dne 11. 1. 2021.
52. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku stran případné aplikace § 74 daňového řádu dále uvedl, že „za situace, kdy by sám žalobce na dotaz správce daně (výzvu dle § 74 odst. 1 daňového řádu) připustil, že plátcem DPH není, případně, že jeho registrace k DPH skutečně byla zrušena, a současně, že se necítí být ani osobou, které vznikla daňová povinnost přiznat a

zaplatit daň podle § 108 odst. 1 zákona o DPH, mohl by správce daně na předmětné podání skutku nahlížet jako na neúčinné, neboť by bylo podáno někým, kdo nepochybně nebyl osobou povinnou přiznání k této dani podat. Pouze za této situace by bylo možné k původně nejasnému, nicméně následně bez komplikací objasněnému statusu daňového subjektu přistoupit jako k vadě formálního rázu.“.

53. Nic takového ovšem v případě žalobce nenastalo.
54. Žalobce v reakci na výzvu žalovaného vyslovil, že v uvedených přiznáních „*správně uvedl údaj plátce daně § 6 až § 6f a zdaňovací období leden až březen 2020 a dále, že „se nejedná o osobu identifikovanou k dani podle § 6h zákona o DPH“ s tím, že „byť je žalobce registrován jako osoba identifikovaná k dani, správce daně přehlédl, že žalobce ke dni 30. 11. 2019 překročil obrát 1 000 000 Kč a od 1. 1. 2020 se stal plátcem daně z přidané hodnoty“.* Soud je toho názoru, že žalobce v tu chvíli kvalifikovaně zpochybnil vlastní daňový status. Byť tu existovalo pravomocné rozhodnutí o žalobcově registraci plátce DPH ke dni 18. 3. 2020, žalobce tvrdil, že v listopadu 2019 překročil obrát 1 000 000 Kč a od 1. 1. 2020 se stal plátcem daně z přidané hodnoty ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH, podle něhož se „*plátcem daně stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrát za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.*“ Významné je, že osoba povinná k dani, která dosáhla stanoveného obrátu, se stává plátcem ze zákona ve stanovený den, a nikoliv až v okamžiku, kdy ji správce daně zaregistruje, ať už na její žádost nebo z moci úřední. Žalobcův daňový status tak měl být náležitě vyjasněn, neboť jím tvrzený vznik plátcovství vycházel ze zákonem předvídané okolnosti vedoucí k plátcovství a zjevně předcházel datu, kterým byl rozhodnutím správce daně registrován k dani (tj. od 18. 3. 2020, viz výše). Žalobcův daňový status nebyl v tu chvíli onou na první pohled zřejmou vadou podání, která by měla či mohla být odstraňována postupem podle § 74 odst. 3 daňového řádu. Byl vadou, k jejímuž objasnění a odstranění musel správce daně činit složitější skutková zjištění či hlubší právní úvahy. To ostatně potvrzuje i obsah sdělení ze dne 28. 7. 2021, č.j. 27169/21/5300-21442-713011, kterým OFŘ shledalo nedůvodnými podněty k přezkoumání rozhodnutí o zrušení registrace identifikované osoby, resp. rozhodnutí, kterým byl žalobce registrován jako plátce DPH. Žalovaný tu na celkem devíti stranách vypořádal obsahově shodnou argumentaci, kterou žalobce uplatnil v reakci na výzvy ze dne 11. 1. 2021. Naopak, ve vyrozuměních o neúčinnosti podání ze dne 4. 2. 2021 správce daně k žádné úvaze nepřikročil, v podstatě jen zopakoval skutkový stav, tj. data registrace žalobce jako identifikované osoby a data registrace jako plátce DPH, připomněl opožděnost žádosti o obnovu řízení a na tvrzení o překročeném milionovém obrátu nikterak nereagoval.
55. Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozsudku dále uvedl, že „*(...) souhlasí se stěžovatelem, že daňový řád poskytuje správci daně v obdobných případech jen omezené možnosti“*, nicméně „*je nutné vždy činnost správce daně směřovat ke splnění cílů zakotvených v § 1 odst. 2 daňového řádu, tedy ke správnému zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, a to při respektování všech zásad daňového řízení.*“
56. Krajský soud proto, prizmatem výše uvedeného, shledal postup správce daně v souzené věci, kterým žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti daňového přiznání žalobce skrze aplikaci § 74 odst. 3 daňového řádu, za nepřipadný a neúčelný. V okamžiku, kdy z žalobcovy reakce na výzvu podle § 74 odst. 1 daňového řádu vyvstaly (respektive správci

daně měly vyvstat) zjevné pochybnosti o statusu daňového subjektu (= žalobce), bylo na žalovaném, aby učinil kroky k odstranění těchto pochybností, resp. jejich vyvrácení.

57. Z ustanovení § 38 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, jestliže marně uplynula zákonem stanovená lhůta, v níž měl správce daně provést úkon, nebo neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu při správě daní obvyklá, nebo nevydal rozhodnutí bezodkladně poté, co došlo ke shromáždění podkladů potřebných pro rozhodnutí. Bylo tedy na žalobci, aby po vyřešení problematiky statusu daňového subjektu postupoval bez průtahů v řízení o daňovém přiznání žalobce; jakýkoliv jeho procesní postup pak musí být završen vydáním rozhodnutí. Z obsahu předloženého spisu však vyplývá, že žalovaný žádné kroky nečinil a zůstal pasivní. Vyrozumění žalobce o neúčinnosti podání dle § 74 odst. 3 věty druhé daňového řádu nemá účinky skončení řízení, protože není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; nadto, jak již bylo v podrobnostech osvětleno, nebyl pro postup podle § 74 odst. 3 věty druhé daňového řádu dán podklad. Nápravu ve věci nezjednalo ani Odvolací finanční ředitelství.
58. K délce lhůty k provedení úkonu v daňovém řízení soud konstatuje, že pokud žalobce v případě přiznání za měsíce únor a březen 2020 neuplatňoval nárok na nadměrný odpočet daně (vykázal vlastní daňovou povinnost), měl žalovaný vycházet z obecného ustanovení § 7 odst. 1 daňového řádu a při výkladu pojmu „bez zbytečného odkladu“ jednak zohlednit specifické skutkové okolnosti věci, jednak také přihlídnout k procesním pravidlům stanoveným daňovým řádem. Při zhodnocení všech těchto okolností měl správce daně, při vědomosti požadavku daňového subjektu na vydání platebních výměrů, postupovat s co největším urychlením, tedy v řádu dnů, maximálně týdnů. Z obsahu spisu však vyplývá, že žalovaný k vydání rozhodnutí nepřistoupil. Stejně tak nekonal v případě přiznání za měsíc leden 2020, leč tam soud zohlednil, že žalobce v tomto případě vykázal nadměrný odpočet ve výši 7 727 185 Kč, a je tak vhodné poskytnout žalovanému lhůtu delší, došlo-li by k nutnosti odstraňovat případné pochybnosti. Každopádně, ve všech třech případech byl žalovaný ke dni vydání rozsudku krajského soudu nečinný. Za situace, kdy nelze hovořit o neúčinnosti daňového přiznání a kdy bylo vyměřovací řízení řádně zahájeno a dosud nebylo zákonem předpokládaným způsobem ukončeno, měl žalovaný ve vyměřovacím řízení svou procesní aktivitu směřovat k vydání rozhodnutí ve věci samé (ať již v jakékoli jeho podobě).
59. Soud tedy shrnuje, že v době podání žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný. Výroky I - III tohoto rozsudku proto soud uložil žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat v řízení o předmětné žádosti žalobce rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 60, resp. 30 dnů, které se jeví jako přiměřené. Délku lhůty stanovil soud vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu.

[VI] Náklady řízení

60. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 10 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby

oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna za právní úkon spočívající v podání repliky nebyla žalobci přiznána, neboť replika žalobce obsahovala tytéž argumenty, které zazněly již v žalobě.

61. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
62. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. 9. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu